

[Indenrigsministeren]

ges ud over sundhedsstyrelsen, og der kan meget vel komme andre synspunkter frem. Jeg er personlig ikke i tvivl om, at debatten, som den har bølget her i dag og har gjort det i pressen i den senere tid, vil være med til at afklare synet hos mange, der har at gøre med sygehusplanlægningen i hovedstadsområdet. Derfor vil jeg ikke uden videre gå ud fra, at de tanker, der er fremme i øjeblikket, også er de tanker, der vil ende med at blive de endelige. Men den opgave, ministeren har, er inden for de beføjelser, han har, at tage stilling til, om de forslag, der kommer frem, er i overensstemmelse med de regler, der gælder for sygehusplanlægningen. Så kan han ikke gå ret langt derfra, førend man med rette kan sige, at ministeren udøver magtmisbrug, misbruger sine beføjelser. Det har jeg altid være ualmindelig tilbageholdende med at kunne beskyldes for.

Jeg vil gerne sige lidt i anledning af de bemærkninger, som hr. Arne Melchior og hr. Steffensen kom med. Hr. Arne Melchior talte om den private foretagsomhed, der er ved at blive kvalt, og hr. Arne Melchior går videre med at sige, at det er nødvendigt at fastslå, at de to hospitaler ikke må nedlægges. Jeg forstod på hr. Arne Melchior, som jeg forstod det på hr. Steffensen, at det ikke var en ubetinget fastholden af ordlyden i folketingsbeslutningen, man stod på, men en rimelig og acceptabel tilpasning til den grovskitse, som er godkendt af min forgænger.

Jeg tror derfor ikke, det er umuligt i det fortsatte arbejde med den sag at finde frem til et resultat, som folketinget i sin helhed ville kunne acceptere. Det, jeg er meget bekymret for, er, hvis folketinget ved at træffe en beslutning på et grundlag, der langt fra er fuldstændigt, giver de kommuner, som i dette øjeblik har ansvaret for, at planlægningen foregår i overensstemmelse med planerne, et sådant skud for boven i deres planlægningsarbejde, at der opstår en ansvarsforvridning, og at der opstår berettiget tvivl hos de kommuner – og også hos hovedstadsrådet – om, hvorvidt folketinget har til hensigt at ville følge de procedurer for behandlingen af sagerne, som folketinget selv har anordnet. Det er det, der er min bekymring.

Jeg er ikke bekymret for de to hospitalers fremtid. Jeg er bekymret for de fremgangsmåder, der bringes i anvendelse, og som jeg mener er i strid med, hvad folketinget egent-

lig selv kan være tjent med. Det er det, der er min bekymring, ikke det øvrige. Jeg føler mig overbevist om, at der vil blive godkendt en sygehusplan, som et stort flertal, måske hele folketinget, vil kunne tiltræde, og som man vil kunne se er i overensstemmelse med grovskitsen. Jeg mener bare ikke, den anvendte fremgangsmåde er hensigtsmæssig.

Dræbte (RV):

Hr. Svend Erik Hovmand kom med en meget flot bemærkning, da han ikke så lidt salvesfuldt konstaterede, at selvstyret har fået alle chancer i denne sag. Hr. Svend Erik Hovmand ved godt, at hovedstadsrådet ikke har nået at behandle forslaget til sygehusplan. Hr. Svend Erik Hovmand ved godt, at hovedstadsrådet heller ikke har haft mulighed for at tage stilling til det, men alligevel konstaterer hr. Svend Erik Hovmand, at selvstyret har fået alle chancer.

Nu har det jo i øvrigt været sådan, at flotte bemærkninger har karakteriseret debatten. Ikke mindst karakteristikken af de formelle ting – den formelle diskussion, som flere af ordførerne har været inde på – har jo i den retning været udtrykt i lidt henkastede, flotte bemærkninger, for det formelle er jo afgørende for, om der sker noget ved at vedtage et beslutningsforslag, som det er formuleret nu, eller det ikke sker noget. Det er derfor overordentlig vigtigt at få afklaret, om det har en mening, om det har en virkning at vedtage beslutningsforslaget eller det ikke har det.

Derfor bliver jeg nødt til at stille hr. Svend Erik Hovmand som ordfører for forslagsstillerne et spørgsmål, som drejer sig om denne formelle diskussion. Hvis nu ministeren efter en konkret vurdering på baggrund af den indsendte sygehusplan fra hovedstadsrådet, som jo vil være indkommet til ministeren pr. 1. september i år, må konstatere, at der ikke er hjemmel for ministeren til at imødekomme beslutningsforslaget, der jo specielt ved formuleringen om de bestående specialer er overordentlig stramt, så kan ministeren efter mit skøn, sådan som bemærkningerne i dag er faldet fra andre ordførere, ikke gøre andet end at søge den nødvendige hjemmel i form af en ændring af sygehusloven. Derfor er det overordentlig interessant, om hr. Svend Erik Hovmand dels som ordfører for